

N:o 32.

Herrar Nils Persson i Vadensjö och M. Dahn: Om upphäfvande af hvitbetssockertillverkningsafgiften.

De tryckta tiderna för våra näringar och framför allt för vår modernäring jordbruket hafva, som man vet, framkallat en protektionistisk stämning i landet. Att lägga tull på råvaror har dock städse, äfven af protektionister, ansetts olämpligt, och hvad jordbruket angår, skulle spanmålstullen helt säkert komma att hämma dess utveckling i den intensiva rigtning, i hvilken det för närvarande går. Tull på förädlade landtmannaprodukter (såsom fläsk, ost m. m.) för åtminstone det goda med sig att det extensiva, genom forcerad stråsädesodling och spanmålexport jordutmattande bruket småningom upphör, hvarigenom landtmannen blir mindre beroende af så väl vaxlingar i spanmålsmarknaden som af vaxlingar i årstider och väderleksförhållanden. Men männe icke det finnes andra lika verksamma medel att upphjelpa vår betryckta modernäring? För en del år tillbaka uppblomstrade hastigt en näring (hvitbetssockerfabrikationen), som tycktes skola komma att i viss mån ersätta våra landtmän den ekonomiska förlust, som den af moraliska motiv förestafvade inskränkningen i bränvinsbränningen förorsakat. Men denna binäring till jordbruket, i hvilken man trodde sig hafva funnit en guldkälla för statskassan, qväfdes i dess utveckling, genom mindre välbetänkta skatter på sockerbetorna, och de med så mycken förhoppning upprättade fabrikena nedlades med undantag af en, som sedan dess oaktadt låga spanmålspris fört en tynande tillvaro. Vore nu icke skäl att, då jordbruket lider af öfver höfvan tryckta konjunkturer, taga bort en skatt, som med afseende på statsverkets inkomster ej spelar någon rol, men indirekt drager mången million ur landet, på samma gång den i sin mån

ligger i vägen för just detta intensiva jordbruk, som utgör villkoret för den svenske landtmannens framtida existens. Med lika goda skäl, som man lagt skatt på sockerbeter, skulle man ju kunnat lägga skatt på mjölk m. m., men, i fall så händt, undras just huru det skulle hafva gått med vår mejerihandtering. Nog blir det alltid jordbrukaren och icke fabrikanter, som dylika skatter i sista hand drabba. Följden af sockerbets-skatten har icke heller uteblifvit. Under det vi importera milliontals skålpund socker, exportera vi (så att säga) till sockerfabrikerna och sockerbetsodlarna i Tyskland och Danmark tusentals svenska arbetare, som skulle kunnat hafva sin utkomst af samma näring i sitt fädernesland. Vill man derföre räcka en hjälpsam hand åt jordbruket, så tag först bort eller lindra sådana skatter, som hämma dess utveckling. Derigenom blir intet annat yrke och ingen samhällsklass lidande.

På grund af hvad här framhållits föreslå vi,

att Riksdagen beslutar att hvitbetssockertillverkningsafgiften upphäfves.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Nils Persson.

M. Dahn.

N:o 33.

Herr G. Eriesson i Stockholm: Om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om utredning angående antalet spanmålssäljande jordegare m. m.

Då öfver hela landet en allt märkligare opinion gör sig gällande till förmån för en öfvergång till ett protektionistiskt tullsystem, och då denna äfven inom representationen tyckes vinna allt större insteg, vill det för